

ABRAHAM OG DRONNINGEN I HELSINGØR

Jesus var jøde. Apostlene var jøder. I Jerusalem lod Gud sin Søn dø, for at frelse verden.

»Jerusalem, glemmer jeg dig, da visne min højre. Min tunge hænge ved ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke jeg sætter Jerusalem over min højeste glæde!« (Salme 137, 5-6).

Med dette vers hilste Abraham Eliezer dronning Margrethe og det danske folk ved missionsgudstjenesten i Helsingør Domkirke, Kr. Himmelfartsdag den 28. maj.

Gudstjenesten var led i Dansk Missionsråds 75-års jubilæum. Formanden for Missionsrådet, pastor Mogens Jensen, tolkede Abraham Eliezers hilsen til dansk, efter biskop Johannes Johansen havde prædikeret over dagens tekst.

Abraham Eliezer takkede for den indsats, som det danske folk havde ydet det jødiske folk. Han udtrykte også sin glæde

Dronning Margrethe og prins Henrik til missionsgudstjeneste.

over, at Den danske Israelsmission er med til at bringe evangeliet til jøderne i dag.

Før gudstjenesten bød landsstyremedlem Birgit W. Lindgren dronning Margrethe og prins Henrik velkommen på vegne af stiftsudvalget for Ydre mission i Helsingør stift.

Abrahams israelske flag

Dansk Missionsråds ledelse lod sig ikke presse af nogle af de arabiske gæster til at fjerne det israelske flag i Herninghallen ved den store 75-års jubilæumsfest lørdag den 31. maj.

De arabiske kristne ønskede ikke, at det israelske flag skulle stå side om side med de arabiske.

Efter intense drøftelser i korridorerne fik gæsterne at vide af Missionsrådets generalsekretær, Flemming Kramp, at det israelske flag ikke ville blive

nedtaget ved aftenens fest. Abraham Eliezer havde skarpt protesteret imod en sådan løsning.

Missionsrådets beslutning resulterede i, at de arabiske gæster udeblev fra missionsfesten. Kramp måtte over for de omkring 1000 fremmødte forklare dette og understrege, at dansk mission også støtter mission i Israel. Derfor kunne det israelske flag ikke fjernes, sagde han.

Abraham Eliezer udtrykker

sin skuffelse over de arabiske kristnes demonstration. Han fortæller, at ved et tidligere fællesmøde gik han med til at holde sig i baggrunden. »Det er mærkeligt, at de vil forhindre en jødisk troende i at komme til udtryk. Jesus var dog jøde!« siger han.

Læs mere om Abraham Eliezer på side 11.

AVISEN ER KOMMET!

Dette nummer af *Evangeliet og den jødiske verden* ser anderledes ud, end det plejer. Som vi skrev i sidste nummer af *bladet*, går vi nu over til *avis*-formen.

Om *avis*-formen også skal benyttes i 1988, må fremtiden vise. Foreløbig er vi inde i en forsøgsperiode. Landsstyret skal tage beslutning herom i september måned. Send derfor gerne såvel negative som positive reaktioner til redaktionen. De vil indgå i overvejelserne om avisens/bladets fremtid.

Med avisen vil vi forsøge at nå længere ud og gøre endnu flere interesserede i Israelsmission. Den postbesørges til omkring 4.200 husstande. Vi vil gerne sende den næste avis til endnu flere. Derfor beder vi vore »gamle« læsere om at udbre-

de denne avis. Den er trykt i i alt 7.000 eksemplarer. Yderligere aviser kan gratis rekvireres fra landskontoret og derefter uddeles til venner og bekendte.

Vi glæder os til at byde mange nye læsere velkommen i næste avis, der udkommer i august måned!

I årsberetningen siger Vilhelm Værgе, formand for Den danske Israelsmission, at Israelsmission aldrig er kedelig. Den påstand vil vi med den nye avis forsøge at bekræfte – bortset fra, at vigtigheden af en sag aldrig skal bedømmes ud fra et kedeligheds-kriterium.

Selv om vi bruger formiddagsbladenes format, nærer vi intet ønske om at tage konkurrencen op, hvad angår en sensationspræget behandling af

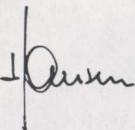
stoffet. Men vi vil gerne informere om Israelsmissionernes arbejde i ind- og udland og viderebringe aktuelt stof fra Israel og den jødiske verden. Desuden vil vi hen langs ad vejen bringe artikler af teologisk tilsnit, men i en form, som den almindelige læser vil kunne få noget ud af at læse.

Når man beskæftiger sig med Israelsmission, kommer man i nærkontakt med Israels tro og Israels Gud. Jesu Kristi far – og vor far – er Israels Gud. Vor kristne tro har nogle jødiske rødder, som vi ikke skal afhugge. Ønsker man at blive mindet om disse jødiske rødder, er der ekstra god grund til at bestille avisen – hvis man ikke allerede modtager den gennem postvæsenet.

Ikke mindst de Jesus-troende jøder (messianske jøder) i dag er levende vidnesbyrd om, at de – og vi – er kommet til tro på Israels Gud gennem Jesus Messias. De udgør en minoritet, men de og deres livsvilkår vil få en grundig behandling i de kommende numre af den nye avis.

Egentlig er det sådan, at der slet ikke findes et bibelsk emne, som ikke på en eller anden måde kan forbindes med Israel og Israelsmission.

Det er derfor Israelsmission ikke er kedelig – burde i hvert fald ikke være det!

Kai Gjes-

Strid om engel i Jerusalem

Jerusalem-Dagen fejredes i år den 27. maj. For at gøre den særlig festlig blev der i ugerne forud for dagen ophængt en række billeder på Jerusalems store bygninger. I år er det 20 år siden, Jerusalem blev genforenet.

Billederne er malet af jødiske kunstnere, som er forsynet med materiale fra Jerusalems byråd. Nogle forestiller tidligere og nuværende politiske personligheder og fodboldstjerner.

Særlig postyr har billederne af tre engle vakt. De er malet af den russiske immigrant Eduard Levin, og er ophængt på busselskabet Eggeds store bygning i udkanten af Vestjerusalem – og byder således de besøgende, der kommer fra den

stærkt trafikerede vej fra Tel Aviv velkommen. Også Religionernes Ministerium har til huse i denne bygning.

Det er især den midterste engel, der har skabt forargelse. Den langhårede engel – malet i byzantinsk ikonstil – har begge arme opløftet. Ovenover er der en regnbuelignende halv-glorie.

Er det Jesus?

Kunstneren benægter, at englen skal forestille Jesus. Alligevel måtte Eduard Levin i midten af maj forsyne den midterste engel med en Davidsstjerne for at fjerne al spekulation herom. Ved samme lejlighed overmalede han også den nederste del af englens vinger. Det gjor-

de han fra den kran, som byrådet stillede til rådighed for at få »rettelserne« indført på den kæmpestore engel.

Disse rettelser var en følge af protester fra ortodokse jerusalemitter, samt fra Religionernes Ministerium. Fra dette hold mente man, at englen mindede for meget om Jesus.

Det er første gang, at sådanne billeder med motiver af personer, er blevet ophængt på offentlige bygninger i Jerusalem. Belært af dette års erfaringer er det muligt, at man i fremtiden vil udstille sådanne i en park, således at de ikke kommer til at vække anstød hos ortodokse jøder.

En uformel rundspørge, der blev foretaget af *Jerusalem Post*, viste, at de fleste folk ikke identificerede englen med Jesus, da de blev adspurgt. Men når de blev mindet om det, kunne de godt se, at englen kunne ligne »manden fra Galilæa«. En enkelt forbipasserende svarede: »Hvem er Jesus?« rapporterer Herb Keiron.

Efter Jerusalem-dagen den 27. maj blev alle billeder nedtaget.

Hvis det var Jesus

Om ikke andet viser denne episode, at nogle jøder stadigvæk har en forestilling om, at Jesus tilhører hedninge-verdenen. En Jesus med en Davidsstjerne – det er jo netop, hvad de Jesustroende jøder forsøger at påminde deres folk om. Han er stjernen, der opgår af Jakob (4. Mos. 24,17). Han var jøde, som de er det.

Hvis englen havde været Jesus, ville det også have været passende at påmale ham en Davidsstjerne – når han udstilles i Davids by.

Fra Jerusalem Post's forside – englen før og efter den har fået påmalet Davidsstjernen. Også den nederste del af vingerne er forandret

De retfærdige hedningers allé.

På besøg

På vej op til Yad Vashems bygninger går man ad *De retfærdige hedningers allé*. Den minder om, at der var kristne, som sat-

te deres liv på spil for at redde jøder under nazi-styret. Disse »retfærdige hedninger« er ikke glemt. En mindeplade med kong Christian den Tiendes navn viser også, at det han stod for under besættelsen i Danmark, altid vil blive husket.

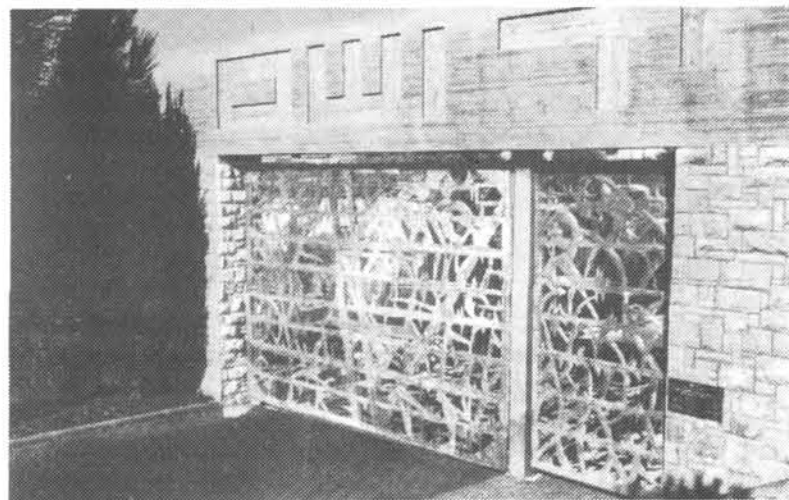
En båd fra Gilleleje, som blev brugt til at transportere danske jøder til Sverige, og som nu er placeret på Yad Vashems grund, minder om, at dele af det danske folk gjorde deres pligt, da danske jøder – vore medmennesker – var i nød.

I *Mindehallen* med den altid brændende fakkel, og hvor navnene på koncentrationslejrene og dødslejrene er indskrevet på mosaikgulvet, føler ingen grund til længere uddybninger. Kun stilhed. Og tid til besindelse.

I *Mindemuseet* kan det måske være på sin plads med uddybende forklaringer. Men de fleste vælger i stilhed at gå fra plance til plance. Billeder og tekster taler deres eget stærke sprog. Man har set disse forfærdelige billeder før – men standses atter. Alt dette grusomme fandt sted i »kristne« omgivelser.

Heroismens Søjle.

Mindemuseet – med Es. 56,5 udhugget i store hebraiske bogstaver.

YAD VASHEM

Institutionen *Yad Vashem* blev grundlagt i august 1953, efter at det israelske parlament, Knesset, havde lovgivet herom.

Formål

Der er tre formål med *Yad Vashem*. For det første skal mindet om de seks millioner jøder, der blev dræbt under Anden Verdenskrig bevares for alle tider. For det andet skal institutionen samle, studere og bevare dokumentation og vidnesbyrd om Europas jøder samt publicere dette. (Derfor er der også bygget et forskningscenter). For det tredje skal *Yad Vashem* bibringe kundskab om Holocaust og sørge for, at det jødiske folk holder Holocaust Mindedagen. (Den faldt i år på den 26. april).

Navnet

Navnet *Yad Vashem* er hentet fra Esajas' Bog 56,5. *Yad* betyder *hånd*, *Va* betyder *og* og *Shem* betyder *navn*. I den autoriserede danske oversættelse lyder verset: »... dem vil jeg give i mit hus, på mine mure *et minde*, *et navn*, der er bedre end sønner og døtre; jeg giver dem et evigt *navn*, *et navn*, der ikke skal slettes«.

Hvordan man end vil oversætte *Yad Vashem*, er det et monument eller et minde om de seks millioner jøder, der blev tilintetgjort af nazisterne og deres håndlangere.

Monumenterne

Heroismens Søjle er rejst til minde om Anden Verdenskrigs modstandskæmpere. På begge sider af stien, der fører op til søjlen, er der mure af sten. Herpå er indskrevet navne på jødiske modstandsfolk. Også nogle af de heroiske begivenheder er indskrevet her.

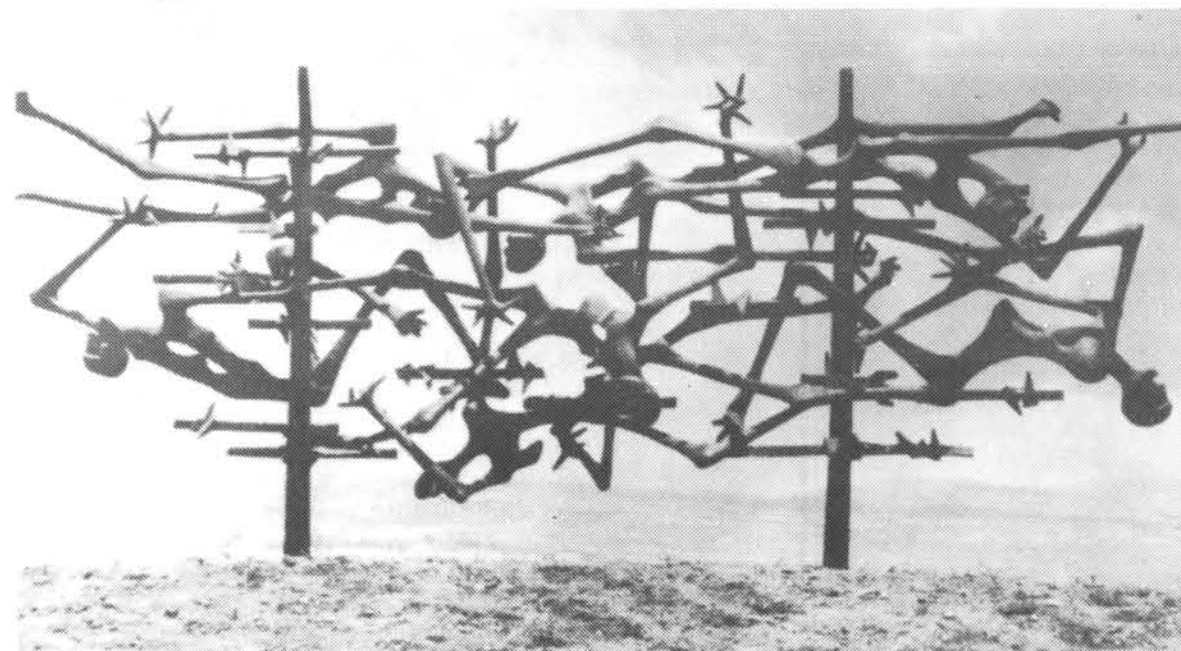
Mindehallen

Porten til indgangen forestiller koncentrationslejrenes porte. Metallet får en til at tænke på forkullet træ – ødelæggelsen af noget levende.

Selve mindehallen er kvadratisk. Dens mure er bygget af store lava-sten. På det grå mosaikgulv er indskrevet navnene på de 21 største koncentrations- og dødslejre. I det vestlige hjørne brænder altid en flamme. Foran den er der begravet aske af jøder, der blev tilintetgjort i koncentrationslejre.

På Holocaust Mindedagen holdes der en mindehøjtidelighed på den store åbne plads uden for Mindehallen.

Til minde om koncentrations- og dødslejrenes ofre.

I *Mindemuseet*, som bærer navnet »Vidnesbyrd og advarsel«, er der ved indgangen et relief: »Smertens og kampens mur«. Museet er opdelt i tre dele. Den første sektion beskriver »verden som var og ikke er længere«. I den anden sektion gives besked om antisemitismens rolle i den nazistiske ideologi samt tilintetgørelsen på jøder-

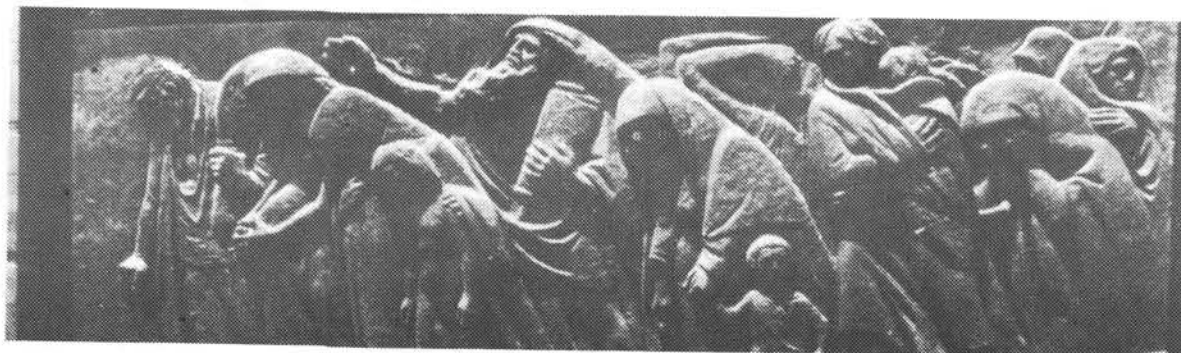
ne i Europa. Den tredje sektion giver et billede af den jødiske modstandskamp og den rolle, jøderne spillede i de allieredes hære.

Med Judæa bjerger som bag-

grund er opstillet et gribende monument til minde om koncentrations- og dødslejrenes ofre.

De nåede ikke hjem. Men mindes.

»Den lange vandring« – på Mindemuren.

»Israelskhed« og »jødiskhed«

I foråret 1987 var 300 unge gymnasiaster fra israelske kibbutzer i Polen, hvor de besøgte de gamle koncentrationslejre. Idit Goldschmidt, en af gymnasiasterne, skriver:

»Før Polen var jeg stolt af at være israeler. I Polen blev jeg stolt af at være en jøde. Det var ligesom der faldt en mur ned, som havde adskilt israelskhed fra jødiskhed«.

Idits far tilføjer:

»Det skyldes ingen tilfældighed, at vi sendte børn fra de to sidste klasser i gymnasiet (til Polen) – lige før deres militærtjeneste. Efter hæren og uden Polen kunne det vel være, at vi skulle til at lede efter vore børn i Det fjerne Østen eller i Los Angeles. Men de drenge og piger, som har været igennem Polen, vil komme hjem af sig selv«.

(Jerusalem Post).

På besøg

Nogle føler, at de trænger til frisk luft og orker ikke at se på kunst. Men så snyder man sig selv, hvis man går ud af museet, før man har set på tegninger og malerier, nogle tegnet i ghettoer og koncentrationslejre, andre malet efter rædselsperioden af overlevende.

Ikke mindst børnenes streg-er gør indtryk. Med dem udtrykker de frygt bag pigtråden eller ghettoernes afspærringer. De fortæller om den gode tid, der var, men nu er forbi bag pigtråden. »Sommerfugle lever ikke her, i ghettoen« – som et barn skrev i 1942.

Men stærkest indtryk gør nu en lille barnesko. Hvis man da er forældre. Den er placeret i museet i en glasmontre. Bare en barnesko fra en af koncentrationslejrene. Oven over står der: »1.500.000 børn«. Halvanden millioner børn gik til.

Tre millioner børnesko! Det svimler for en.

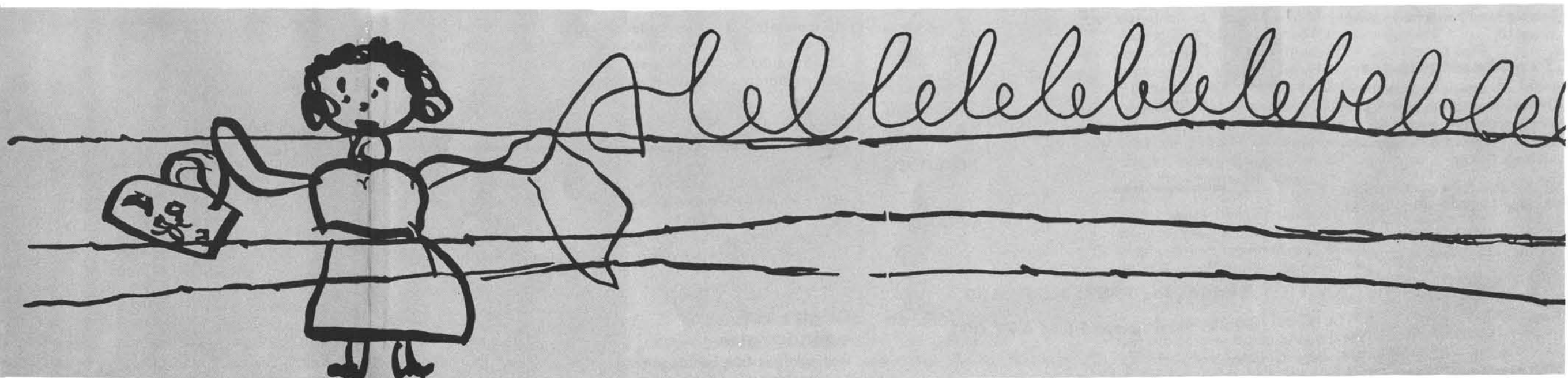
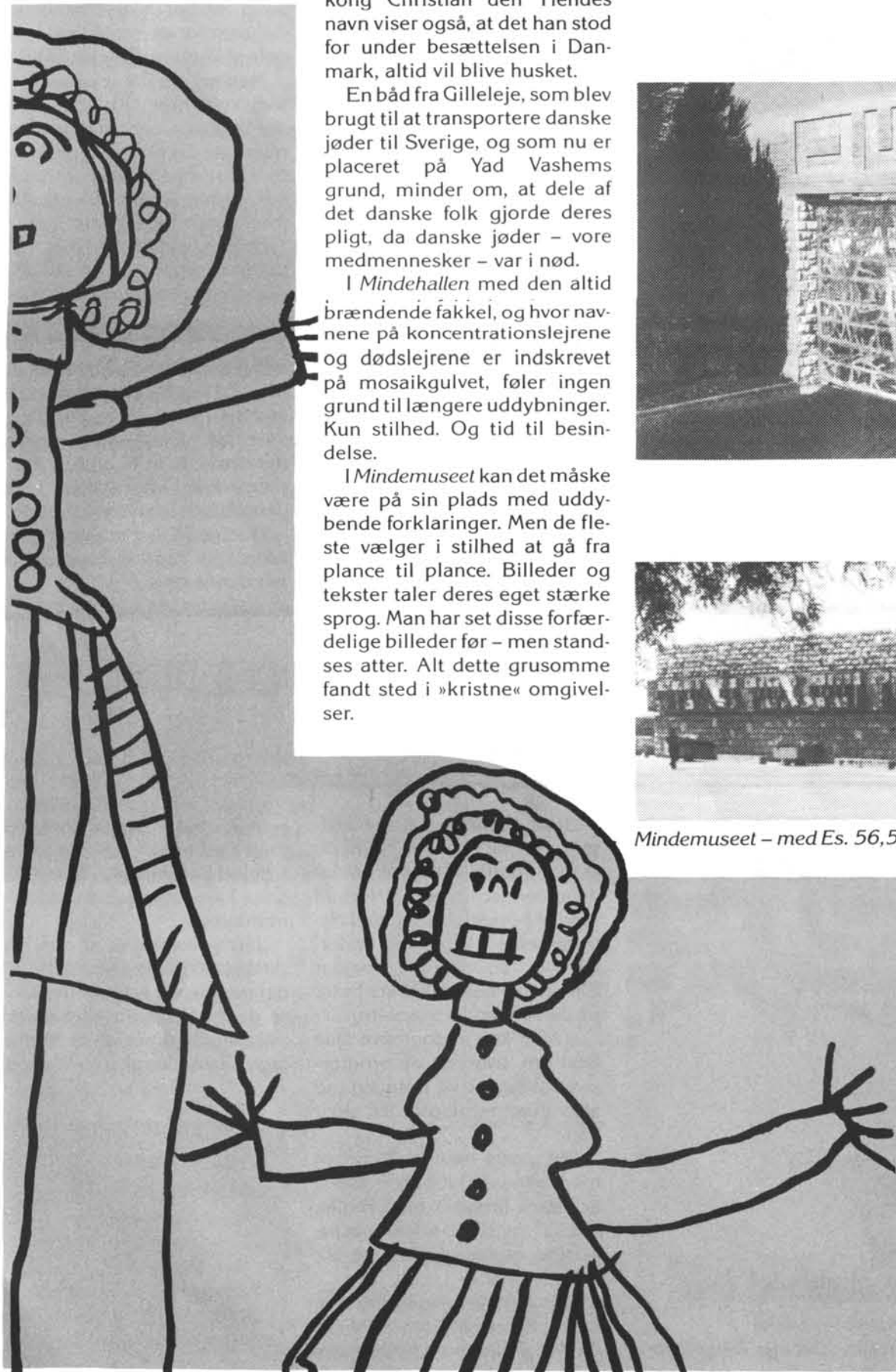
Når jeg ser mine egne ungersko i gangen, kommer jeg undertiden til at tænke på denne lille barnesko.

Hvordan ville jeg reagere mod dem, der havde taget disse skos børn fra mig?

Den lille barnesko fortæller sin egen historie. Den minder også om, hvorfor det er så svært at bringe evangeliet tilbage til jøderne.

En barnesko fra en KZ-lejr.

På besøg

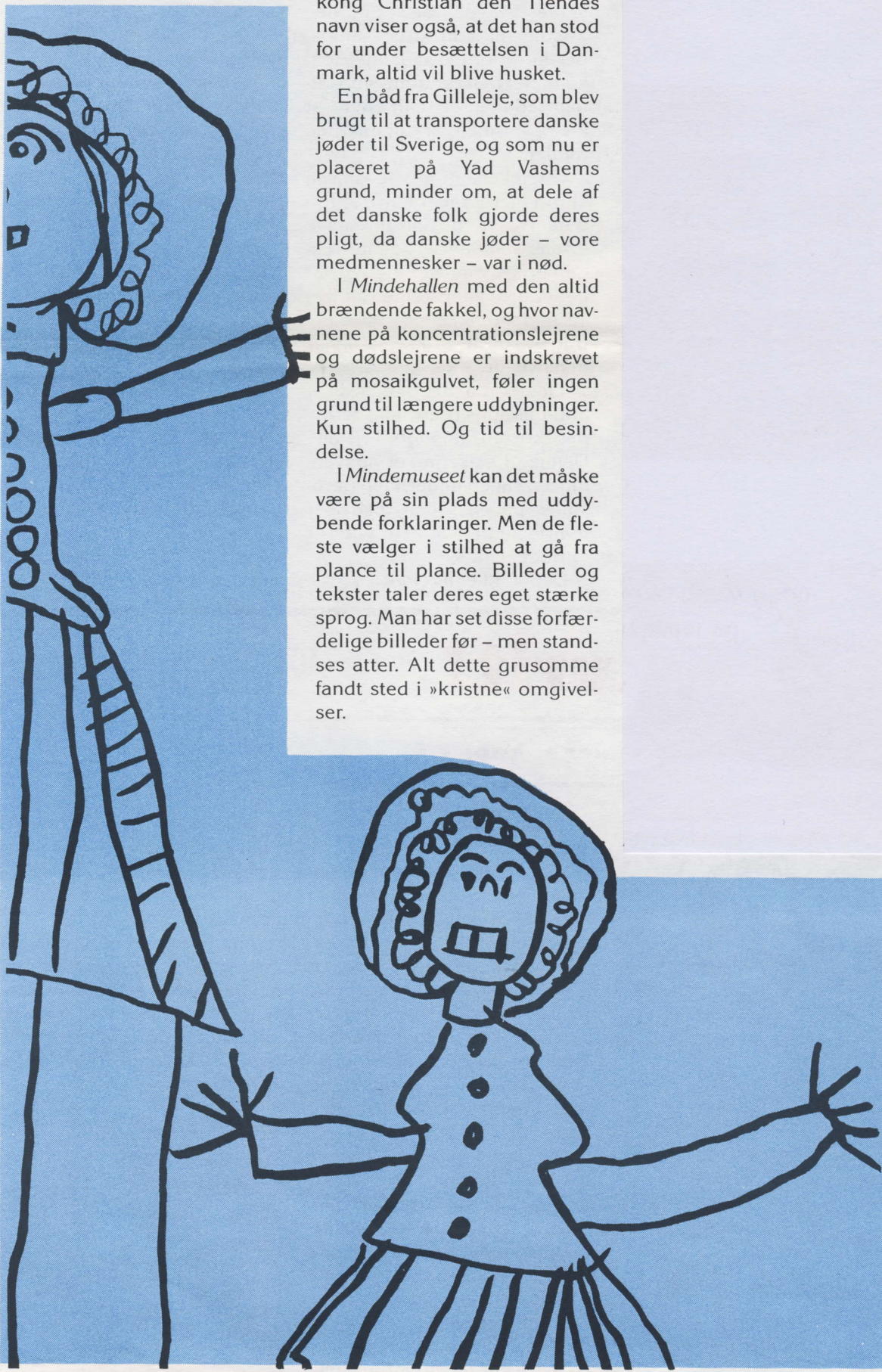
På vej op til Yad Vashems bygninger går man ad *De retfærdige hedningers allé*. Den minder om, at der var kristne, som sat-

te deres liv på spil for at redde jøder under nazi-styret. Disse »retfærdige hedninger« er ikke glemt. En mindeplade med kong Christian den Tiendes navn viser også, at det han stod for under besættelsen i Danmark, altid vil blive husket.

En båd fra Gilleleje, som blev brugt til at transportere danske jøder til Sverige, og som nu er placeret på Yad Vashems grund, minder om, at dele af det danske folk gjorde deres pligt, da danske jøder – vore medmennesker – var i nød.

I *Mindehallen* med den altid brændende fakkel, og hvor navnene på koncentrationslejrene og dødslejrene er indskrevet på mosaikgulvet, føler ingen grund til længere uddybninger. Kun stilhed. Og tid til besindelse.

I *Mindemuseet* kan det måske være på sin plads med uddybende forklaringer. Men de fleste vælger i stilhed at gå fra plance til plance. Billeder og tekster taler deres eget stærke sprog. Man har set disse forfærdelige billeder før – men standses atter. Alt dette grusomme fandt sted i »kristne« omgivelser.

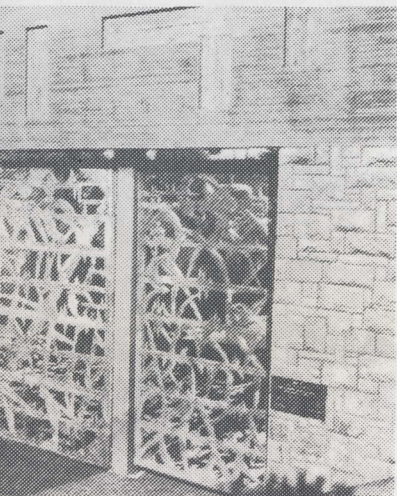
YAD VASHEM

Til minde om koncentrations- og dødslejrenes ofre.

Institutionen *Yad Vashem* blev grundlagt i august 1953, efter at det israelske parlament, Knesset, havde lovgivet herom.

Formål

Der er tre formål med *Yad Vashem*. For det første skal mindet om de seks millioner jøder, der blev dræbt under Anden Verdenskrig bevares for alle tider. For det andet skal institutionen samle, studere og bevare dokumentation og vidnesbyrd om Europas jøder samt publicere dette. (Derfor er der også bygget et forskningscenter). For det tredje skal *Yad Vashem* bibringe kundskab om Holocaust og sørge for, at det jødiske folk holder Holocaust Mindedagen. (Den faldt i år på den 26. april).

Navnet

Navnet *Yad Vashem* er hentet fra Esajas' Bog 56,5. *Yad* betyder *hånd*, *Va* betyder *og* og *Shem* betyder *navn*. I den autoriserede danske oversættelse lyder verset: »... dem vil jeg give i mit hus, på mine mure *et minde*, *et navn*, der er bedre end sønner og døtre; jeg giver dem et evigt *navn*, *et navn*, der ikke skal slettes«.

Hvordan man end vil oversætte *Yad Vashem*, er det et *monument* eller et *minde* om de seks millioner jøder, der blev tilintetgjort af nazisterne og deres håndlangere.

Monumenterne

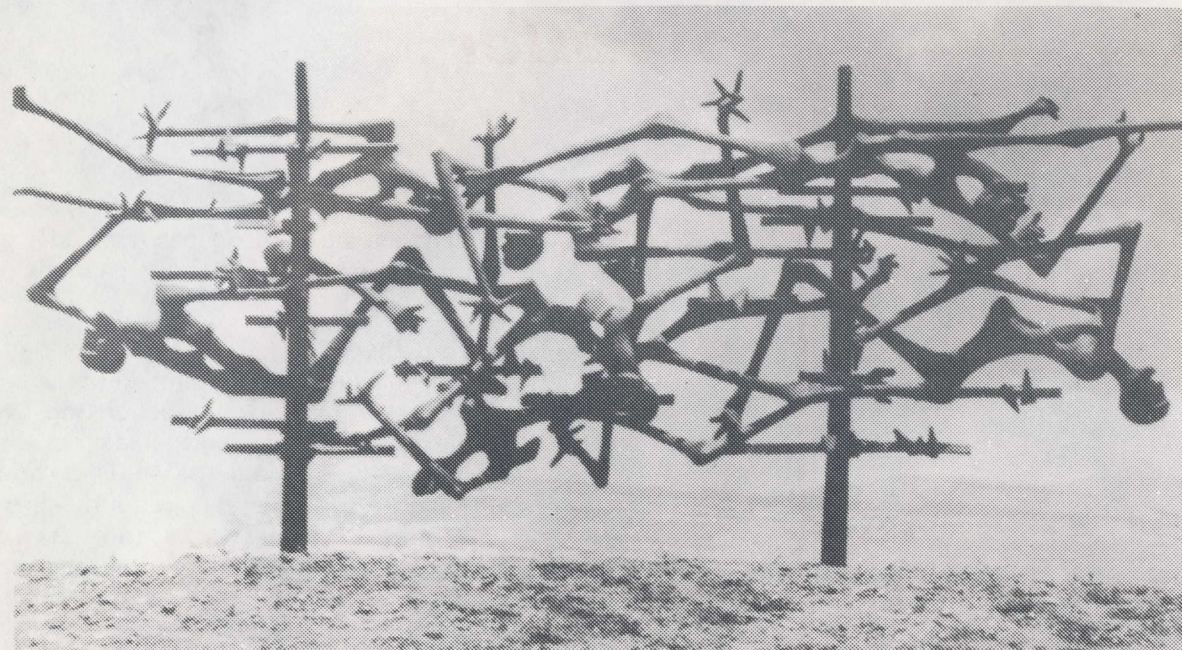
Heroismens Søjle er rejst til minde om Anden Verdenskrigs modstandskæmpere. På begge sider af stien, der fører op til søjlen, er der mure af sten. Herpå er indskrevet navne på jødiske modstandsfolk. Også nogle af de heroiske begivenheder er indskrevet her.

Mindehallen

Porten til indgangen forestiller koncentrationslejrenes porte. Metallet får en til at tænke på forkullet træ – ødelæggelsen af noget levende.

Selve mindehallen er kvadratisk. Dens mure er bygget af store lava-sten. På det grå mosaikgulv er indskrevet navnene på de 21 største koncentrations- og dødslejre. I det vestlige hjørne brænder altid en flamme. Foran den er der begravet aske af jøder, der blev tilintetgjort i koncentrationslejre.

På Holocaust Mindedagen holdes der en mindehøjtidelighed på den store åbne plads uden for Mindehallen.

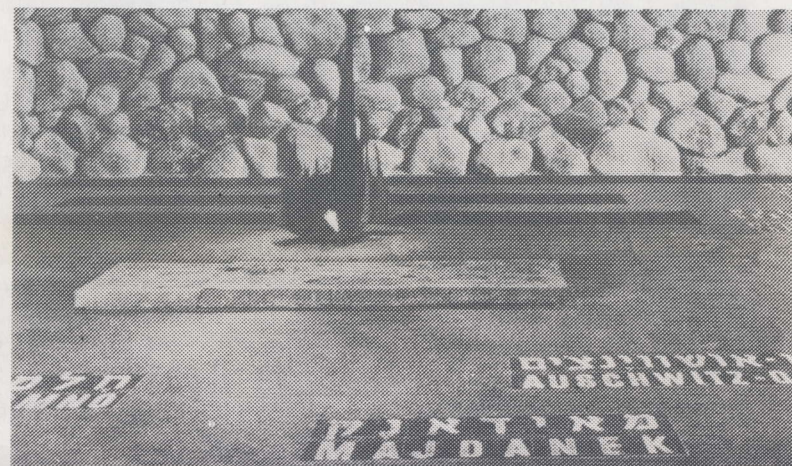
I *Mindemuseet*, som bærer navnet »Vidnesbyrd og advarsel«, er der ved indgangen et relief: »Smertens og kampens mur«. Museet er opdelt i tre dele. Den første sektion beskriver »verden som var og ikke er længere«. I den anden sektion gives besked om antisemitismens rolle i den nazistiske ideologi samt tilintetgørelsen på jøder-

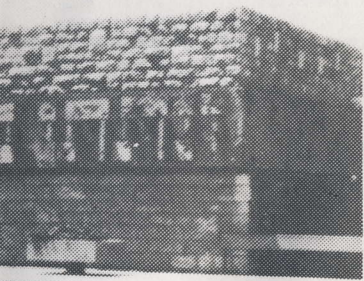
ne i Europa. Den tredje sektion giver et billede af den jødiske modstandskamp og den rolle, jøderne spillede i de allieredes hære.

Med Judæa bjerge som bag-

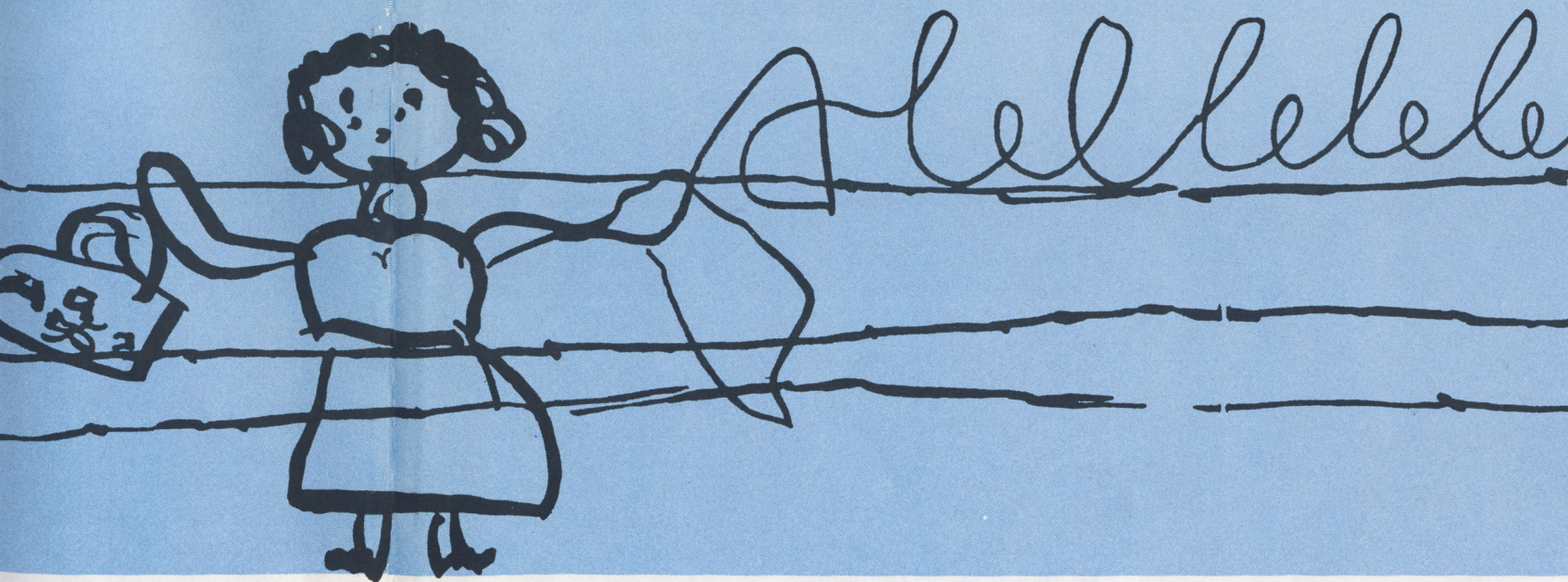
grund er opstillet et gribende monument til minde om koncentrations- og dødslejrenes ofre.

De nåede ikke hjem. Men mindes.

»Den lange vandring« – på Mindemuren.

»Israelskhed« og »jødiskhed«

I foråret 1987 var 300 unge gymnasiaster fra israelske kibbutzer i Polen, hvor de besøgte de gamle koncentrationslejre. Idit Goldschmidt, en af gymnasiasterne, skriver:

»Før Polen var jeg stolt af at være israeler. I Polen blev jeg stolt af at være en jøde. Det var ligesom der faldt en mur ned, som havde adskilt israelskhed fra jødiskhed«.

Idits far tilføjer:

»Det skyldes ingen tilfældighed, at vi sendte børn fra de to sidste klasser i gymnasiet (til Polen) – lige før deres militærtjeneste. Efter hæren og uden Polen kunne det vel være, at vi skulle til at lede efter vore børn i Det fjerne Østen eller i Los Angeles. Men de drenge og piger, som har været igennem Polen, vil komme hjem af sig selv«.

(Jerusalem Post).

På besøg

Nogle føler, at de trænger til frisk luft og orker ikke at se på kunst. Men så snyder man sig selv, hvis man går ud af museet, før man har set på tegninger og malerier, nogle tegnet i ghettoer og koncentrationslejre, andre malet efter rædselsperioden af overlevende.

Ikke mindst børnenes stregør gør indtryk. Med dem udtrykker de frygt bag pigtråden eller ghettoernes afspærringer. De fortæller om den gode tid, der var, men nu er forbi bag pigtråden. »Sommerfugle lever ikke her, i ghettoen« – som et barn skrev i 1942.

Men stærkest indtryk gør nu en lille barnesko. Hvis man da er forældre. Den er placeret i museet i en glasmontre. Bare en barnesko fra en af koncentrationslejrene. Oven over står der: »1.500.000 børn«. Halvanden millioner børn gik til.

Tre millioner børnesko! Det svimler for en.

Når jeg ser mine egne ungersko i gangen, kommer jeg undertiden til at tænke på denne lille barnesko.

Hvordan ville jeg reagere mod dem, der havde taget disse skos børn fra mig?

Den lille barnesko fortæller sin egen historie. Den minder også om, hvorfor det er så svært at bringe evangeliet tilbage til jøderne.

En barnesko fra en KZ-lejr.

Gratis publicity!

Abraham Eliezer - kendt af anti- missionsorganisation

Abraham Eliezer har i maj måned varmt talt Israels sag rundt omkring i Danmark. Hans besøg kom i stand i forbindelse med Dansk Missionsråds 75-års jubilæum. Forud for deltagelsen i møder, der var arrangeret af Missionsrådet, besøgte han en række kredse i Israelsmissionen.

Blå-hvide farver

Han taler hurtigt, og ingen kan være i tvivl om hans kærlighed til sit land og sit folk. Når han stilles spørgsmål, der har at gøre med delikate emner i Mellemøsten, er der ingen tvivl om, at hans farver er de blå-hvide. Nogle har måske ment, at hans svar på sådanne spørgsmål var for unuancerede.

Han ser frem til, at hele Israel skal frelses som folk og modtage Jesus som Messias. Men han har ikke sat sig passivt hen for at vente på den dag. Tværtimod

er han aktivt med i at formidle evangeliet til sit folk.

Det har han og hans familie måttet betale for. Hanna, hans kone, blev for eksempel fyret fra sit job som lærer, efter at en jødisk anti-missionsorganisation havde taget denne sag op.

Sort på hvidt

At det ikke blot er en god historie kan ses af artiklen nedenfor. Den er en oversættelse af en artikel i *Yad L'achims* organ. Her udtrykker denne anti-missionsorganisation sin stolthed over, at den har gjort livet surt for familien Eliezer. Og sort på hvidt skrives der, at den vil fortsætte med at volde dem problemer.

Abraham Eliezer beklager sig nu ikke over dette. Heller ikke over, at den lige nævnte anti-missionsorganisation engang opsatte plakater, hvorpå hans

navn stod skrevet. På disse stod der bl.a.: »Fare! Missionærer!«

Ikke martyr

Han opfatter sig ikke af den grund som martyr. – De har givet os gratis publicity, siger han. Anti-missionsorganisationen kender allerede familien, og derfor har Eliezer ikke haft nogle vanskeligheder med at sige ja til indbydelsen om at komme til Danmark.

Til dagligt arbejder han i Det israelske Bibelselskabs butik i Jerusalem. Hans kone Hanna er børnehavelærerinde i *Shalhevetiah*-menighedens børnehaven. Den har til huse på den såkaldte finske skole.

Det er i denne menighed Jørgen Bækgaard Thomsen almindeligvis en gang om måneden holder gudstjeneste på hebraisk.

På sine møder rundt omkring i Danmark kom Abraham Eliezer i snak med mange. Her sammen med Peter V. Legarth fra Menighedsfakultetet i Århus, da han holdt møde dér.

»Anti-missionsorganisationerne har givet os publicity – og vi har ikke betalt noget for at få den«, siger Abraham Eliezer til landsstyremedlem Benny Birk Mortensen.

Anti-missionsorganisation skriver om familien Eliezer

I september 1983 skrev anti-missionsorganisationen Yad L'achim følgende artikel om Hanna og Abraham Eliezer.

»Hr. og fru Abraham Eliezer har et problem. De er en ud af tusindvis af familier i Israel, som lever uden at have en bil; men i modsætning til almindelige israelske familier, har de et specielt behov for en bil. Nej, de behøver ikke en til familieudflugter og ferier, og du har gættet forkert, hvis du mener, de behøver den for at tjene til livets oprethold. De behøver faktisk en bil for at udføre en meget vigtig opgave – i det mindste er det sådan for dem. Deres livsopgave er at sprede evangeliet blandt så mange israelere som muligt. Du forstår – Eliezer'ne opdagede »Sandheden« for over 15 år siden, og nu er de i Israel, så resten af os kan blive frelst. Er de ikke pragtfulde?

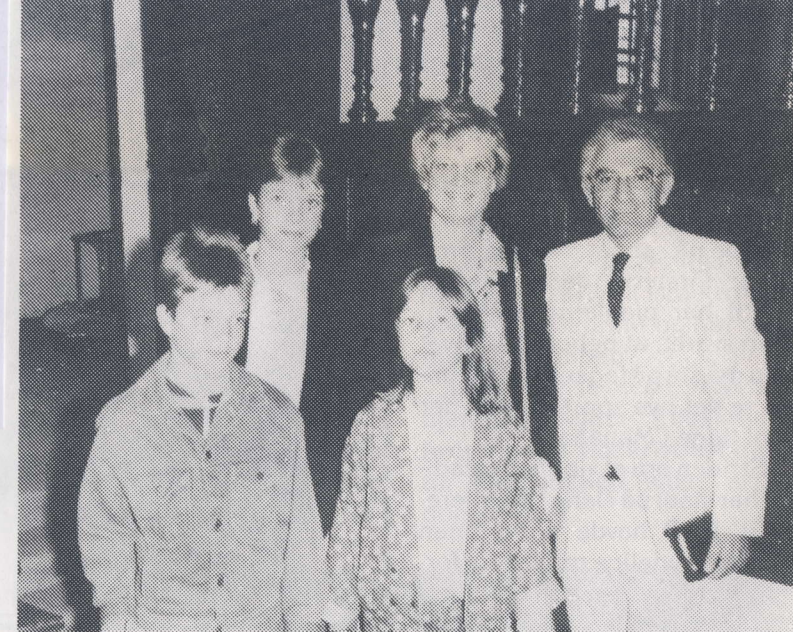
Eliezer'ne er bare en af man-

ge familier, som har bosat sig i Israel og ivrigt arbejder for at overbevise jøder om at forlade deres tro. Og selv om det synes mærkeligt, så har de og andre missionærer i Israel megen succes. Og det til trods for de vanskeligheder, som regeringen (gennem pres fra Yad L'achim) lægger på deres vej.

Et af Eliezer'nes største problemer er, at det er ulovligt for dem at prædike eller propagandere offentligt. Det medfører, at de holder møder med enkeltpersoner og små grupper. For at gøre det, er det nødvendigt for dem at rejse, og de finder det offentlige transportsystem for utilfredsstillende. Er det ikke en skam?!

Naturligvis er det ikke let for Yad L'achim at holde sig ajour

med alle missionærer i Israel, men undertiden får vi hjælp fra de mest uventede kanter. Eliezer'ne har i sandhed været under vores observation i lang tid, og vores mistanke blev bekræftet, da vi så en artikel om dem i et tidsskrift med navnet *Message of the Christian Jew*, udgivet i San Antonio, Texas, af Christian Jew Foundation. Artiklen, der fremkom i november 1982 i tidsskriftet, som udkommer to gange om måneden, havde overskriften: »Vore israelske missionærer besøger vort hovedkvarter«. Artiklen giver oplysning om nogle af de problemer, som Eliezer'ne har mødt i Israel. Vi er stolte over, at de fleste af disse vanskeligheder skyldes vore anstrengelser. For eksempel er fru Eliezer blevet fyret

Abraham Eliezer, landsstyremedlem Birgit Lindgreen og børn i Helsingør domkirke.

som lærer i den lokale folkeskole, og hendes mand har haft store vanskeligheder med at beholde et fast arbejde. Men til trods for de vanskeligheder, som de har at overvinde, bemærker tidsskriftet, at »de tjener en lille menighed af jødiske troende i byen Jerusalem«... og at Eliezer'ne rapporterede, at mange jøder er blevet overbevist af helligånden og har lært Messias at kende.

Alt dette løser ikke det grundlæggende problem om at skaffe Eliezer'ne en bil. Det kan naturligvis være, at du ikke er villig til at hjælpe, men udgiverne af *Message of the Christian Jew* regner med deres læsers gode sindelag, for de afslutter artiklen om Eliezer'ne med et opråb om at indsamle 9.000

dollars til køb af en bil, således at Eliezer'ne bedre kan udføre deres opgave i Israel.

Vi i Yad L'achim kan ikke forhindre dem i at indsamle disse penge, ej heller kan vi forhindre Eliezer'ne i at købe en bil. Men vi har gjort det tilstrækkeligt klart for dem og deres bagmænd i USA, at som jøder, der lever i en jødisk stat, ønsker vi at være os selv. Hvis de ønsker at prædike og missionere, så kan de tage til Afrika eller hvilket som helst andet sted i verden. Her (i landet) vil Yad L'achim gøre deres liv mere og mere vanskeligt. Og vi ved, at vi kan regne med din hjælp og støtte i denne sag.»